Οδηγός προς την πανθρησκεία το νέο πρόγραμμα σπουδών για το μάθημα των θρησκευτικών (Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ηγούμενος Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 24 Ιουλίου, 2012

Ἡ πολιτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν γιὰ τὸ **μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν** κατὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 2011-2012 δημιουργεῖ δικαιολογημένα ἀντιδράσεις. Τὸ νέο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν ἔχει πιὰ Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ χαρακτήρα, δὲν βοηθεῖ τοὺς μαθητὰς νὰ γνωρίσουν τὴν Χριστιανική τους Πίστι, δὲν οἰκοδομεῖ τὴν θρησκευτική, τὴν ἐθνικὴ καὶ τὴν πολιτισμικὴ ταυτότητα τῶν ἑλληνοπαίδων.

Θεολόγοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ποὺ ἐκπροσωποῦν θεολογικοὺς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς φορεῖς, ἀγωνιοῦν καὶ διαμαρτύρονται ἐπὶ δεκαετίες τόσο γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴν δημόσια ἐκπαίδευση ὅσο καὶ γιὰ τὴν μετατροπή του σὲ θρησκειολογικό. Ὑπάρχουν θαυμάσιες καὶ ἐμπεριστατωμένες ἀναλύσεις. Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκφράζουσα τὴν διαχρονικὴ αὐτοσυνειδησία τοῦ ἑλληνορθοδόξου Γένους μας, διαμαρτυρήθηκε μὲ ἐπιστολή της (28/12/2010-10/1/2011) πρὸς τὴν τότε Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ ἐτόνισε ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν πρέπει νὰ ἀποκτήση χαρακτήρα διαθρησκευτικό, ἀλλὰ νὰ ἔχη χαρακτήρα Ὀρθόδοξο.

Προσφάτως (μὲ ἡμερομηνία 4 Ἰουλίου 2012) τὸ «Ὑπόμνημα» τοῦ κ. Ἡρακλῆ Ρεράκη, καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς – Χριστολογικῆς Παιδαγωγικῆς στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μᾶς πληροφορεῖ μὲ ἐπιστημονικῶς τεκμηριωμένα θεολογικὰ καὶ παιδαγωγικὰ ἐπιχειρήματα ὅτι:

α) Ἡ διδασκαλία τοῦ νέου μαθήματος Θρησκευτικῶν προϋποθέτει τὴν παραδοχὴ ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἤδη μία πολυπολιτισμικὴ χώρα. Ἡ παρουσία ὡστόσο οἰκογενειακῶν

μεταναστῶν δὲν ἔχει δημιουργήσει ἰδιαίτερες πολιτισμικὲς ὀντότητες καὶ ἑπομένως τέτοια προϋπόθεσις δὲν ὑφίσταται στὸν ἑλληνικὸ χῶρο.

β) Τὸ γνωσιακὸ (πολυθρησκευτικὸ) περιεχόμενο τοῦ νέου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καθιστᾶ τὴν διδασκαλία τοῦ μαθήματος ἀπολύτως ἀντιπαιδαγωγική. Εἶναι παιδαγωγικῶς ἀνεπίτρεπτη ἡ στόχευσις τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν, ποὺ προβλέπει νὰ βομβαρδίζωνται τὰ παιδιὰ τῆς σχολικῆς ἡλικίας μὲ γνωστικὸ ὑλικό, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦν νὰ ἀφομοιώσουν οὔτε πολλῷ μᾶλλον νὰ ἀξιοποιήσουν δημιουργικά. Ἀντιθέτως ἡ διδασκαλία περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, περὶ τῆς λατρευτικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς περὶ τῆς ἐμπειρίας τῶν Ἁγίων μας, περὶ τῆς μοναδικότητος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἀφορᾶ σὲ θέματα, γιὰ τὰ ὁποία οἱ μαθηταὶ αὐτῆς τῆς ἡλικίας ἔχουν τόσο τὶς ἐμπειρικὲς ὅσο καὶ τὶς γνωστικὲς προϋποθέσεις νὰ ἀκούσουν, νὰ συζητήσουν, νὰ προβληματισθοῦν καὶ συνεπῶς νὰ ἀναπτύξουν κριτικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες θρησκεῖες.

γ) Σύμφωνα μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν οἱ μικροὶ μαθηταὶ διδάσκονται νὰ εἶναι χειραφετημένοι ἀπὸ «ὅ,τι ὀνομάζεται “πρόσδεση στὸ παρελθόν”», δηλαδὴ τὴν πίστι τῶν γονέων τους, οἱ δὲ διδάσκοντες τὰ Θρησκευτικὰ προτρέπονται νὰ «ἀποστασιοποιοῦνται, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀπὸ τὴν θρησκεία στὴν ὁποία ἐνδεχομένως ἀνήκουν εἴτε πατροπαράδοτα εἴτε ἀπὸ ἐπιλογή».

δ) Ἡ προσφερομένη θρησκευτικὴ ἀγωγὴ δὲν ἔχει ἀναφορὰ στὸν Χριστὸ ὡς Θεό, Σωτῆρα καὶ Λυτρωτή, ὅπως τὸν γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστι μας, ἀλλὰ κατὰ τρόπο πανθρησκειακὸ «καλεῖται νὰ ἑστιάσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μαθητῆ στὴν ἀνθρώπινη διάσταση τῶν θρησκειῶν... ὡς διαχρονικὴ πηγὴ ἔμπνευσης γιὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ ἄντλησης προσωπικοῦ ἀλλὰ καὶ συλλογικοῦ ὑπαρξιακοῦ νοήματος».

Εἶναι προφανὲς ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν ἔχουν κατὰ νοῦ νὰ ἀποδοκιμάσουν ὅ,τι δὲν πρόλαβαν νὰ γκρεμίσουν οἱ Βαυαροὶ τῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ Ὄθωνος.

Ὁ ἄκρατος ἐκδυτικισμὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, παρότι ἀπέκοψε τὴν γενικώτερη Παιδεία ἀπὸ τὶς φυσικές της ἀξίες ποὺ ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ δημιουργικὰ πέρασαν στὴν χριστιανικὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ κατόπιν στὴν παιδεία τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους καὶ τῶν κρυφῶν σχολειῶν, δὲν εἶχε ὁριστικὰ ἀκυρώσει τὸν Ὀρθόδοξο χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ θρησκευτικὴ παιδεία, ἂν καὶ δὲν στοιχοῦσε ἀκριβῶς στὶς προσδοκίες καὶ στὰ ὁράματα τῶν πατέρων τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Μακρυγιάννη, τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων, ἐν τούτοις διατηροῦσε τὸν χαρακτήρα τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἀκόμη καὶ ὁ πολὺς Ἀδαμάντιος Κοραής, ὁ ὁποῖος δὲν συμπαθοῦσε τὴν παιδεία ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὴν βυζαντινή μας παράδοσι καὶ διατηρήθηκε στοὺς κύκλους τῶν

Κολλυβάδων, δὲν δίσταζε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν κατηχητικὸ χαρακτήρα τῆς δημοσίας παιδείας στὸ ἀναγεννώμενο ἑλληνικὸ κράτος. Στὶς «Σημειώσεις εἰς τὸ προσωρινὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1822 ἔτους» (τὸ Σύνταγμα τῆς Α΄ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνοσυνελεύσεως), σχολιάζοντας τὸ ἄρθρο ποὺ ἀφορᾶ στὴν δημόσια παιδεία, ὁρίζει τὴν μορφὴ τῆς θρησκευτικῆς παιδείας ὡς «κατήχησιν» καὶ κάνει τὶς ἑξῆς σημαντικὲς καὶ γιὰ τὴν σημερινὴ πραγματικότητα παρατηρήσεις: «Τὸ αἴτιον, διὰ τί ὀνομάζω τελευταίαν τὴν Κατήχησιν, εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ ὑποθέτω ἀνοικτὰ τὰ κοινὰ σχολεῖα ὄχι μόνον εἰς ὅλας τὰς αἱρέσεις τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Τούρκους, καλὸν εἶναι νὰ παραδίδεται ἡ κατήχησις δύο ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος μόνας, εἰς μόνα τῶν Ἀνατολικῶν τὰ τέκνα, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἑτεροδόξων ὁποιωνδήποτε, παρεκτὸς ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τούτων αὐτόκλητος ζητήσῃ δὶς καὶ τρίς, ὡς χάριν, τὴν εἴσοδον τοῦ τέκνου του εἰς τῆς κατηχήσεως τὴν παράδοσιν» (ἔκδ. ἐν Ἀθήναις, 1933, ὑπὸ Θεμ. Π. Βορίδου).

Γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀγωγῆς ἔχει γίνει πολλὴ συζήτησις ἀπὸ ἀξιολόγους θεολόγους. Κατὰ καιροὺς μὲ ἀνακοινώσεις σὲ συνέδρια καὶ μὲ ἄρθρα, ἔχουν γίνει προτάσεις γιὰ τὴν ὑπέρβασι τῶν δυτικῶν θεολογικῶν ἐπιδράσεων στὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα καὶ στὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος. Στόχος τῶν προτάσεων ἦταν ὁ προσανατολισμὸς τοῦ μαθήματος πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς καλλιέργειας τοῦ Ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ὁ καθηγητὴς Νίκος Ματσούκας π.χ. ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων: «Καταλαβαίνει κανεὶς εὔκολα πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εὐοδωθοῦν οἱ σκοποὶ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ποὺ στὴν προκειμένη περίπτωση γιὰ μᾶς εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, ἂν δὲν ὑπάρχουν τὰ πολιτιστικὰ ἀγαθὰ τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως καὶ δάσκαλοι ποὺ θὰ ἐμπνεύσουν τὸ μεράκι γι’ αὐτὰ τὰ ἀγαθά. Προϋποτίθεται βέβαια ἡ ὕπαρξη τοῦ ζωντανοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ποὺ ἐκφράζεται στὰ πλαίσια τῆς λατρείας». Καὶ σχεδὸν συμπερασματικά, σὰν μία προτροπὴ ἐξόδου τῆς θεολογίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς παιδείας ἀπὸ τὴν «βαβυλώνεια αἰχμαλωσία» τους στὰ δυτικὰ πρότυπα, συμπληρώνει: «Τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος πρέπει νὰ ἀναθεωρηθεῖ ἀπὸ τὰ βάθρα του καὶ νὰ δοθεῖ μὲ τρόπο πιὸ συγκεκριμένο ἡ ἱστορικὴ ζωὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» (περιοδ. ΣΥΝΑΞΗ, τεύχ.: (1982), σελ. 36 καὶ 40).

Μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν, εἰς πεῖσμα τῆς ἀνάγκης γιὰ μία Ὀρθόδοξη διδαχὴ μὲ τὰ «ἀγαθὰ τῆς βυζαντινῆς μας παραδόσεως», ἐπιβάλλεται ἕνας σύγχρονος βαρλααμιτισμὸς ποὺ εἰσχωρεῖ βάναυσα στὰ σπλάγχνα τοῦ Γένους. Ἡ συμπαντικὴ παιδεία, μὲ μορφὴ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ παλαιοῦ βαρλααμιτισμοῦ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πανθρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, εἰσβάλλει στὰ σχολεῖα γιὰ νὰ ἀκυρώσῃ τὴν Παιδεία τοῦ Γένους. Ἐπιχειρεῖται νὰ ἀποκοποῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς ζωογόνες ρίζες τῆς πατροπαραδότου Ὀρθοδόξου Πίστεως, ποὺ καθιστᾶ τους ἀνθρώπους Σῶμα Χριστοῦ, Ἐκκλησία Χριστοῦ, «κοινωνοὺς θείας φύσεως» (Β΄ Πέτρ. α΄ 4), καὶ νὰ ἀφομοιωθοῦν στὴν χοάνη μίας οὐμανιστικῆς θρησκευτικότητος ποὺ δὲν ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο, δὲν τὸν ὁδηγεῖ στὸν

ἁγιασμὸ καὶ τὴν θέωσι, ἀλλά, τουναντίον, τὸν προετοιμάζει γιὰ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν δαιμονικὴ Πανθρησκεία.

Αὐτὸς ὁ ἰδιότυπος νεοβαρλααμιτισμὸς ἐπιβάλλεται ἀπὸ μία μερίδα θεολόγων, οἱ ὁποῖοι δείχνουν πὼς ἐχθρεύονται τὴν ἡσυχαστικὴ θεολογία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τὴν μαρτυρικὴ Ὀρθοδοξία τῶν Νεομαρτύρων, τὴν ἀσκητικὴ παιδεία τῶν Κολλυβάδων, τὴν ἁπλοϊκὴ πίστι τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821. Οἱ θεολόγοι αὐτοὶ δὲν κατανοοῦν ὅτι ἀντιστρατεύονται τὸν λόγο τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων, ὁ ὁποῖος δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλες ὁδοὺς σωτηρίας πλὴν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία, οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ΄ 12). Δὲν κατανοοῦν ἑπομένως ὅτι, στεροῦντες ἀπὸ τὰ Ὀρθόδοξα Ἑλληνόπουλα τὴν ἀναγκαία γι’ αὐτὰ Ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ παιδεία καὶ ἐπιβάλλοντες τὴν δημόσια πολυθρησκειακὴ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσι, φανερώνουν τὴν κρίσι θεολογίας καὶ πιὸ πολὺ τὴν κρίσι πίστεως, στὴν ὁποία βρίσκονται, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν σχετικὸ λόγο τοῦ π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ. Διερωτᾶται κανείς, ἐὰν μπορεῖ οἱ θεολόγοι αὐτοὶ νὰ θεωροῦνται μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅταν ἐν τοῖς πράγμασι ὑπονομεύουν τὸ διδακτικό της ἔργο στὶς εὐαίσθητες ἀκόμη ψυχὲς τῶν μαθητῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν μποροῦν νὰ εἶναι ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἐκκλησίας, δὲν μποροῦν νὰ εἶναι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐφ’ ὅσον τὸ ὑποσκάπτουν.

Οἱ ἐμπνευσταὶ τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν φαίνεται νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ λαός μας δὲν χρειάζεται τὸν Χριστὸ στὴν Παιδεία, ἀλλὰ ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ «ἀπέλθῃ τῶν ὁρίων αὐτῶν». Ὅμως πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς, ἄλλοι λαοί, τῶν ὁποίων τὶς ἀρχὲς διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος πασχίζουμε νὰ ἀντιγράφουμε, εἶχαν διώξει τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν παιδεία τους καὶ ἔζησαν τὶς συνέπειες τῆς ἀπομακρύνσεώς Του. «Τὸ σχολεῖον τῆς Εὐρώπης ἔχει ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Εἰς αὐτὸ ἔγκειται ἡ μεταστροφή της εἰς δηλητηριάστριαν, εἰς αὐτὸ καὶ ὁ θάνατος τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀνθρωπότητος», εἶπε μὲ κάθε εἰλικρίνεια ὁ βαθὺς γνώστης τῆς εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας, ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ὁ ὁποῖος ἔζησε στὸ ἴδιο του τὸ σῶμα τὴν βαρβαρότητα τῆς ἀποχριστιανοποιημένης Εὐρώπης, ὅταν ἦταν αἰχμάλωτος τῶν Ναζὶ στὰ στρατόπεδα τοῦ Νταχάου.

Ὁ σύγχρονος νεοελληνικὸς οὐμανισμὸς ἐπιβάλλει στοὺς Νεοέλληνες νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν δημόσια θρησκευτικὴ Ἐκπαίδευση τὸν Χριστὸ τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καὶ νὰ δεχθοῦν τὴν νεοεποχίτικη πολυθρησκευτικὴ θρησκευτικὴ παιδεία, τὴν παιδεία τῆς Πανθρησκείας. Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ λαός μας δὲν θὰ ὑποκύψη στὶς ἐπιλογὲς μιᾶς μειοψηφίας θεολόγων καὶ διαμορφωτῶν τῆς δημόσιας παιδείας, ἀλλὰ θαρραλέα θὰ ζητήση ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους παράγοντες τῆς Πολιτείας νὰ ἐπανεξετάσουν τὸ θέμα, νὰ τὸ θέσουν σὲ ἕνα οὐσιαστικὸ δημοψήφισμα, ἀφοῦ ἀκουσθοῦν καὶ οἱ Ὀρθόδοξες καὶ οἱ πανθρησκευτικὲς προτάσεις, γιὰ νὰ ἐπιλέξη μόνος του ἂν ἀκόμη θέλη τὸν Χριστὸ

στὴν Παιδεία ἢ ἂν ἐπιθυμῆ τὴν ἀπο-Χριστιανοποίησί της.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαός, παρὰ τὶς ἁμαρτίες του ποὺ τὸν ὡδήγησαν στὴν παροῦσα πολύπλευρη κρίσι, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του εἶναι πιστὸς στὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴν Ἐκκλησία του. Αὐτὸ τὸ δείχνει, ὁσάκις οἱ περιστάσεις τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκφράζη ἀνεπηρέαστος τὴν πίστι του στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ παιδεία προτιμοῦν ὄχι μόνο τὰ τρία τοῖς ἑκατὸν τῶν Νεοελλήνων ποὺ ἐκκλησιάζονται τὶς Κυριακές, ἀλλὰ καὶ ἡ συντριπτική τους πλειοψηφία ποὺ αἰσθάνονται καὶ δηλώνουν Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, ποὺ τιμοῦν τὶς μεγάλες ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ βαπτίζουν τὰ παιδιά τους, ποὺ ἀγαποῦν τὶς χριστιανικές τους παραδόσεις, ποὺ κάποτε μετανοοῦν γιὰ τὰ λάθη τους, ποὺ παίρνουν τὸ ἐφόδιο τῆς αἰωνίου Ζωῆς, ποὺ ἀφήνουν τὴν τελευταία τους πνοὴ μὲ ἐλπίδα στὸν Χορηγὸ τῆς ζωῆς καὶ Νικητὴ τοῦ Θανάτου.

Αὐτὰ τὰ παρακάμπτουν οἱ ἐπίδοξοι μεταρρυθμισταὶ τῆς θρησκευτικῆς παιδείας τοῦ Γένους. Θέλουν νὰ νοιώθουν ἐκσυγχρονισταὶ καὶ ὄχι «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι». Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἐμμονή τους σὲ δυτικόφερτες μεθόδους ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς ἀρχὲς τῆς θεωρίας τοῦ «θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ», μιᾶς θεωρίας ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στοὺς στόχους τῆς Ὀρθοδόξου ἀγωγῆς, ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεως. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ ὅτι, ἂν καὶ εἶναι Ὀρθόδοξοι θεολόγοι, δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ γιὰ τὰ Ὀρθόδοξα παιδιὰ πρέπει νὰ βασίζεται στὴν πίστι καὶ στὴν ζῶσα ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, στὸ κέντρο τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ ἴδιο δίλημμα ὀρθώνεται μπροστά μας. Οὐμανιστικὴ ἢ θεανθρωποκεντρικὴ παιδεία. Συσχηματισμὸς μὲ τὸν κόσμο ἐν ὀνόματι μιᾶς δῆθεν προσαρμογῆς στὰ νέα κοινωνικὰ δεδομένα ἢ προσήλωσις στὴν πάντοτε κοινὴ καὶ οὐδέποτε ἐκκοσμικευμένη παιδαγωγικὴ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Παιδαγωγοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς κάνει δικό Του Σῶμα, Ἐκκλησία Του, αὐθεντικὴ εἰκόνα Του;

Στὸ βιβλίο της «Τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἡ Παιδεία τοῦ Γένους μας» (1984), ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους γράφει: «Δὲν μποροῦμε ἀτιμωρητὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νὰ παιδιαρίζωμε, στηριζόμενοι σ' ὁποιαδήποτε δικαιολογία ἤ, περισσότερο νὰ αὐθαδιάζωμε. Ἂν αὐτοὶ ποὺ προηγήθηκαν ἡμῶν, καὶ ἔζησαν καὶ τάφηκαν σὲ τοῦτα τὰ χώματα, αὐτοσχεδίαζαν κάνοντας τὸ κέφι τους, τότε θὰ μπορούσαμε καὶ μεῖς νὰ συνεχίσωμε αὐτοσχεδιάζοντας. Ἂν ὅμως ἔζησαν διαφορετικά... τότε δὲν μποροῦμε ἀτιμωρητὶ νὰ αὐτοσχεδιάζωμε, νὰ κάνωμε πρόβες, νὰ παίζωμε ἐν οὐ παικτοῖς.

Ἂν δὲν εἶχε θεολογήσει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅπως θεολόγησε, ἀνακεφαλαιώνοντας τὴν πεῖρα καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, σβήνοντας τὴ δίψα τοῦ σημερινοῦ βασανισμένου νέου ἀνθρώπου. Ἂν δὲν ἦσαν γενάρχες τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ ἕνας ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἕνας Μακρυγιάννης. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν

ὅλα αὐτὰ στὸ αἷμα μας, τότε θὰ μπορούσαμε νὰ κάνωμε ὅ,τι μᾶς κατέβη.

Τώρα δὲν εἶναι ἔτσι. Τώρα βρισκόμαστε ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἁγίῳ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἴμαστε ἐπιπόλαιοι. Δὲν ἀνήκομε στὸν ἑαυτό μας. Ἀνήκομε σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς γέννησαν καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἴμαστε χρεωμένοι μὲ πνευματικὴ κληρονομία» (σελ. 68-70).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἵδρυε σχολεῖα γιὰ νὰ ὁδηγῆται δι' αὐτῶν ὁ λαὸς σὲ θεογνωσία, ὄχι σὲ στεῖρα ἐγκυκλοπαιδικὴ γνῶσι. Ἡ γνωσιολογία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸ φρόνημα καὶ διέπει τὰ κηρύγματα τοῦ ἐνθαποστόλου ἁγίου Κοσμᾶ, δὲν εἶναι ἡ γνωσιολογία τῶν ἐγκυκλοπαιδιστῶν, τῶν εὐρωπαίων καὶ Ἑλλήνων διαφωτιστῶν τοῦ 18ου αἰῶνος, τῶν Βαυαρῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς νεωτέρας παιδείας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ γνωσιολογία του εἶναι εὐθυγραμμισμένη μὲ ἐκείνην τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων μέχρι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Σὲ αὐτὴν τὴν παιδεία προσανατόλιζε τὸ δοῦλον Γένος, ὅταν ἔλεγε: «Διατὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον μανθάνομεν τὸ κατὰ δύναμιν τί εἶναι Θεός, τί εἶναι Ἁγία Τριάς, τί εἶναι ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, τί εἶναι δαίμονες, τί εἶναι Παράδεισος, τί εἶναι Κόλασις, τί εἶναι ἁμαρτία, τί εἶναι ἀρετή. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον μανθάνομεν τί εἶναι ἁγία Κοινωνία, τί εἶναι Βάπτισμα, τί εἶναι τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον, τί τίμιος Γάμος, τί εἶναι ψυχή, τί εἶναι κορμί, τὰ πάντα ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὰ μανθάνομεν» (Ἰω. Μενούνου, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές, ἔκδ. «Τῆνος», σελ. 142).

Πιστεύουμε ὅτι οἱ ἐκτιμήσεις μας γιὰ τὴν βούλησι τοῦ Ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ στὸ θέμα τῆς θρησκευτικῆς παιδείας εἶναι ὀρθὲς καὶ ὁ λαός μας, ἂν ἐρωτηθῆ, θὰ προτιμήση νὰ μείνη πιστὸς στὴν παρακαταθήκη τῶν πατέρων του καὶ δὲν θὰ ἀποδεχθῆ ἕνα πανθρησκευτικὸ μάθημα γιὰ τὰ παιδιά του, θὰ προτιμήση νὰ καταργηθῆ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν παρὰ νὰ ἐκπέση σὲ μία ἀντιχρίστη θρησκευτικὴ ἀγωγή! Θὰ ἦταν προτιμότερο γι' αὐτὸν νὰ καταργηθῆ τὸ μάθημα καὶ νὰ προσφέρη μία Ὀρθόδοξη παιδεία στὰ παιδιά του ἔξω ἀπὸ τὸ δημόσιο σχολεῖο, παρὰ νὰ ἀποδεχθῆ μία δημόσια μύησι στὴν ἐπερχόμενη Πανθρησκεία.

Ἐὰν παρὰ ταῦτα ὁ λαός μας ἐνσυνείδητα προτιμήση νὰ ἀπομακρύνη τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν δημόσια παιδεία, θὰ εἶναι μοιραία ἐκεῖνος ὑπεύθυνος τῆς ἐπιλογῆς του. Ὁ Χριστὸς ὅπως μαρτυρεῖται στὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο, δὲν ἐκβιάζει κανένα. Εἶναι Θεὸς τῆς ἐλευθερίας. «Κρούει τὴν θύραν» καὶ περιμένει νὰ τὸν δεχθοῦμε. Ἀλλὰ καὶ ἀπομακρύνεται, ὅταν ἐμεῖς δὲν τὸν δεχόμαστε. Μόνον ἂς γνωρίζουμε ὅτι τὸ τίμημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ζωή μας θὰ εἶναι βαρύ, θὰ εἶναι ὁ ὄλεθρος. Ὅπως λέγει ὁ προφητικὸς λόγος: «ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται» (Ψαλμ. ΟΒ΄ 27). Καὶ ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος Ἀχρίδος: «Ὁ Χριστὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅπως κάποτε ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὅταν οἱ Γαδαρηνοὶ τὸ ἐζήτησαν. Μόλις ὅμως Αὐτὸς ἔφυγεν, ἦλθε πόλεμος, ὀργή, τρόμος καὶ φρίκη, κατάρρευσις, καταστροφή».

Συνοψίζοντες τὰ ἀνωτέρω διαμαρτυρόμεθα σὲ ὅλους τοὺς τόνους καὶ πρὸς κάθε κατεύθυνσι γιὰ τὸ ὅτι μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν ἐξισώνονται ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Μωάμεθ, τὸν Βούδα, τὸν Κομφούκιο καὶ ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ μὲ τὴν θρησκευτικότητα τῶν ἄλλων θρησκειῶν, δηλαδὴ διδάσκεται στὰ παιδιὰ ὅτι σωτηρία ὑπάρχει καὶ στὶς ἄλλες θρησκεῖες. Ὅσοι τὸ πράττουν, κηρύσσουν «ἕτερον εὐαγγέλιον», εὐαγγέλιο πλάνης, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε. Ἐκφράζουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ πολιτικοί μας ἡγέται καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοί μας ἄρχοντες δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐξισώνεται στὶς ψυχὲς τῶν Ὀρθοδόξων μαθητῶν ἡ Ἀλήθεια μὲ τὸ ψεῦδος, διότι τὸ σοβαρὸ αὐτὸ πλῆγμα τῆς δαιμονικῆς Νέας Ἐποχῆς στὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου Ὀρθοδόξου λαοῦ μας θὰ ἀποτελέση ἀσυγχώρητο λάθος τῆς γενεᾶς μας, ἡ ὁποία καὶ θὰ πληρώση τὸ βαρὺ τίμημα αὐτῆς τῆς ἀποστασίας.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ

22 Ἰουλίου 2012

(Στοιχειοθεσία «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ»)

Πρωτότυπη ανακοίνωση της Ι.Μ. εδώ

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του γέροντα πατώντας εδώ